

BROEDER ALOUISIUS

K. ZIJNSTRA.

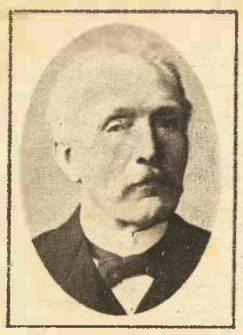

C. VAN GIJS. †

Den 5den Mei herdacht de Kneip-Inrichting te Heerlen haar vijfentwintigjarig bestaan. BROEDER ALOUISIUS is al die jaren Directeur van die Inrichting. Vele zeer dankbare genezenen en zij die verzachting in hun lijden hebben ondervonden in die Inrichting herdenken met vreugde en dankbaarheid den zegenrijken werkkring van Broeder Alouisius en hopen, dat die eenvoudige, maar hoogst bekwame Broeder nog lang moge gespaard blijven, tot heil der menschen. — Den 12en Mei herdacht de heer KORNELIS ZIJNSTRA den dag waarop hij vóór 50 jaar in dienst trad bij de firma Hofman, Goudsmid te Kollum. Bij deze Firma heeft hij bijna uitsluitend gewerkt aan de bekende „Friesche kappen". — Te Middelburg is overleden de heer C. VAN GIJS, gep. Brig.-Majoor der Rijksveldwacht.

Ds. G. F. J. WIESINGER.

D. H. BOLTEN. †

PROF. DR. M. W. DE VISSER.

In de afgeloopen week herdacht Ds. G. F. J. WIESINGER, Duitsch predikant bij de Ev. Luth. Gemeente zijn 25-jarige ambtsvervulling. De jubilaris was vroeger hulpprediker te Hannover. — De heer D. H. BOLTEN, een bekend Haagsch musicus, is op 66-jarigen leeftijd overleden. — Tot professor in den nieuwen leerstoel in het Japansch aan de Leidsche Universiteit is benoemd Prof. Dr. M. W. DE VISSER, tot heden conservator aan het Rijks-Ethnographisch museum aldaar.

(Vervolg van pag. 6).

uit in den tuin zonder iets te zien. Haar gedachten waren zoo ijl en licht. Door de wijd-opgeschoven ramen woei de geur van rozen naar binnen. Ze wist niet, waarom ze nog steeds de stem hoorde, die haar den vorigen avond zoo ontroerd had. Ze doorvoelde alle kleinigheden nu zoo hevig, zóo hevig, dat ze het zou kunnen opschrijven. Haar gezicht verlevendigde — ze greep papier en potlood — en vlug, vlug, alsof ze bang was haar gedachten niet te kunnen achterhalen, schreef ze haar gevoelens neer. Had ze zich ooit zoo gelukkig gevoeld, zoo volmaakt bevredigd? Zou dan plotseling verwezenlijkt worden, wat ze al zoo lang in stilte had gehoopt en verwacht? Toch, toen ze haar gedachten in een geheel had neergezet, zag ze haar onmacht om zuiver weer te geven, wat ze dacht — maar ze nam zich voor veel te lezen, flink te gaan studeeren, en met ernst het haar zooeven geopenbaarde te ontplooien — misschien dat ze het dan eéns, eéns zoo ver zou kunnen brengen, dat ze haar innigste gevoelens terug zou kunnen vinden in het geschrevene...

***

Het schetsje werd geplaatst — het korte briefje van de Redactie, waarin stond, dat het aangenomen was, droeg ze in haar blouse verstopt. Ze sprak er nog niet over — wanneer ze het nummer ontvangen had, waarin het schetsje stond, zou ze het laten lezen aan Vader en Moeder en Jan. Als Jan nu 's avonds kwam, vond hij steeds haar oogen stralend, haar gezichtje blij-opgewekt, en hij vermoedde niet, dat ze zoo gelukkig was, omdat er iets gekomen was in haar leven, wat al haar gedachten in beslag nam. Hij wist niet, dat ze nu tegen hem zoo vriendelijk kon zijn, omdat ze nooit meer aan hem dacht.

En op een avond, weer een van die geheimzinnig-mooie zomeravonden, toen ze samen in de serre zaten, schoof ze hem over de tafel heen een tijdschrift toe.

„Je moet dat schetsje eens lezen," zei ze. En ze wees hem op haar verhaal.

„Maar ik houd niet van die novelletjes," zei hij. „Geef me liever de beursberichten even. Daar heb ik meer aan."

„Lees dit nu eerst," drong ze.

„Nu, vooruit dan maar."

Ze volgde zijn oogen. O, nu was hij daar — dat scènetje had ze nogal goed getroffen — hij gaapte opeens schijnbaar verveeld.

„Geef maar hier," zei ze, het blad uit zijn handen trekkend. „Je vindt er niets aan zeker."

„Nou, om je de waarheid te zeggen, nèe," bekende hij. „Ik begrijp niet, hoe menschen hun tijd nog kunnen verdoen om zulken onzin neer te kladden. Laten ze liever...."

Ze vermoedde een lang, zwaar betoog, en om dat te voorkomen, schopte ze een voetbankje met veel kracht den tuin in. Toen zei ze: „Ik heb het geschreven." — „Wat? Jij?" — „Ja." Ze zag met genoegen, dat hij verschrikt was. Van zijn gezicht was de zelfingenomenheid verdwenen. Hij keek haar bête aan. „Maar — maar — Wat wil je daarmee? Ik bedoel — hoe kom je zoo dwaas...."

„Als je het schetsje heelemaal gelezen had," zei ze, „zou je het misschien begrepen hebben. Misschièn. Want je begrijpt niet gauw wat, tenminste niet van mij. Wel van zaken en zoo. Enfin, dat kan zeker niet samengaan." — Haar stem klonk zoo rustig. — ‚Hij denkt beslist, dat ik mal geworden ben,' dacht ze, naar zijn verwezen gezicht kijkend.

„Enne....als we getrouwd zijn...."

„Dan schrijf ik ook. Dan krijg je boeken inplaats van eten. Heùsch." Ze begreep niet, hoe ze nog schertsen kon, terwijl ze stond voor een crisis, die niet meer af te wenden was.

Maar hij, zich rechtzettend op zijn stoel, zei: „Ik wil niet, dat mijn vrouw schrijft. Je weet wat mijn opinie is daaromtrent...."

„Ja," zei ze, „die weet ik. Je verlangt het eten klaar, als je thuiskomt, en schoone boorden op tijd, en 's winters je warme pantoffels voor de kachel en je pijp gestopt. Ja, dat weet ik allemaal. De vrouw hoort in de huishouding hè? Zoo is het. Maar ik voel het anders. Heèl anders." — Toch, terwijl ze dat beweerde, wist ze, dat, als ze maar eèns van iemand hield, ze òok zou zorgen voor die vele kleinigheden, die haar nu zoo banaal en leeg leken te zijn. En dat ze het dàn heerlijk vinden zou.

„Och," zei hij toen zelfbewust, „je zult nog wel veranderen."

Nu voelde ze zich driftig worden, juist door zijn zelfbewustheid. En vlug gooide ze er haar zinnetjes uit. „Nee, ik verander nièt. Noòit. Noòit. Ik had het je al eerder willen zeggen. We passen niet bij elkaar.

„Je hebt toch zelf gezien zoo pas, dat je me absoluut niet begrijpt. Ik—ik—o, voèl je dan niet, dat ik niet van je houd...."

's Avonds vertelde ze aan Vader en Moeder, dat het af was. Vader bromde iets van wispelturigheid en een mooie partij, zoo maar te vergooien door een gril, maar Moeder streek over haar gezichtje, en kuste haar.

Den volgenden dag las ze samen met Moeder haar schetsje — en het was haar, alsof ze nu pas aan den ingang van het leven stond.

Een half jaar later hoorde ze toevallig, dat hij getrouwd was.

Nog eens zag ze hem, na eenige jaren, terug.

Lang, slank, tenger, leek ze een jong meisje, een kinderlijk-blij jong meisje, dat met stralende oogen keek naar den man, die hun boot voortroeide met forsche slagen. Terwijl ze achterover lag in de kussens van den stuurstoel, gingen onwillekeurig haar gedachten terug naar den avond, jaren geleden, toen ze zich zoo ongelukkig en onbevredigd gevoeld had. En nu? Nu was het leven een droom van geluk, hij was altijd daar, om haar te steunen met zijn sterken arm, hij was altijd daar, om haar bij het schrijven raad te geven — te helpen — op te beuren vaak. O, hij, haar flinke sterke man en ze knikte hem toe, terwijl haar glanzende oogen spraken van oneindige dankbaarheid.

Toen ze de boot aanlegden bij de uitspanning, zag ze, terwijl ze aan wal sprong, hem, hèm, mèt zijn vrouw aan een der tafeltjes, heèl vooraan zitten.

Hij was dikker en nog zelfgenoegzamer geworden.

Ze hoorde zijn stem, die zwaar op de hand iets beweerde, dan plotseling zweeg.

Luchtig, licht, haàst dansend, liep ze naast haar man den weg over, haar handen in de zakken van haar jersey gestoken, haar geheele verschijning de personificatie van jeugd en geluk.

Hij zag haar, zoo mooi en jong en levendig — zoo lief en vroolijk en blij — en hij wist opeens niet, of hij toen — destijds — wel het goede gekozen had.

DE HULDIGING VAN DR. CUYPERS.

Ter gelegenheid van zijn 90sten verjaardag is de groote bouwmeester Dr. P. H. Cuypers door de stad Roermond op grootsche wijze gehuldigd. Onze foto geeft de ontvangst ten stadhuize weer. Vooraan zittend de jubilaris.

Gulden Woorden.

Dàt is juist de vloek der booze daad,
Dat zij voorttelend steeds het booze moet voortbrengen.

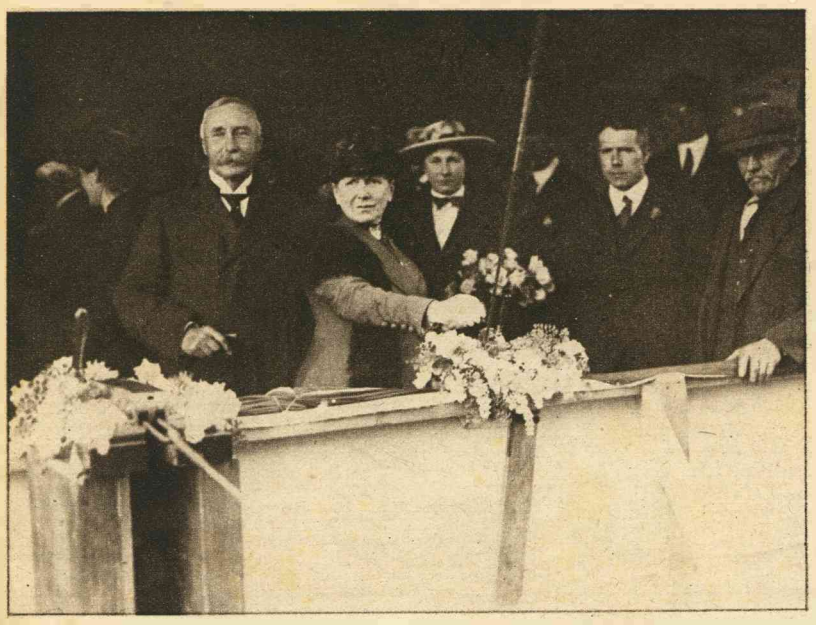
Schiller.

De meester, in zijn Wijsheid, gist.
De Leerling, in zijn Waan, beslist.

Staring.

Als de wijn gaet in den man.
Leyt de wijsheyt in de kan.

Cats.

TEWATERLATING s.s. „BENGKALIS".

Verleden week liep van de werf „Feijenoord" te Rotterdam te water het s.s. „Bengkalis", gebouwd voor rekening van de Maatschappij „Nederland". Hierboven: Mevrouw Van Gelder-Reese verbreekt de laatste beletselen.

TEWATERLATING s.s. „BENGKALIS".

Het s.s. „Bengkalis" na zijn tewaterlating.